

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ, 45 ετών, με μαλλιά λίγο μακρὰ και γένεια.
ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ.

(Σ' ένα μέτρια επιπλωμένο δωμάτιο, που συγκοινωνεί μ' ένα άλλο. Το παιδάκι κάθεται σιμά στην πόρτα, σε μιὰ πολυθρόνα, μισοκοιμισμένο. Έξωφρα μπειναι μέσα ο κλέφτης, πατώντας πολύ ελαφρά.)

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Δεν βλέπω πολλά πράγματα δω μέσα... Ίσως δεν έκανα καλά νύχτω... 'Αν' έξω το σπίτι μοιάζει πιο πλούσιο, ωστόσο... Τέλος πάντων... Κάτι θα βρω να πάρω... (Βλέπει έξωφρα το παιδάκι.) 'Α... 'Ενα παιδάκι... Κ' εγώ νόμιξα ότι δεν εινε κανένας έδω. Μά δεν βαρύνεται... 'Ενα παιδάκι δεν εινε για να το φρονάξει κανείς... 'Αν φρονάξη όμως ;...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ. (βλέποντάς τον έξωφρα).—'Ω, κύριε !... Ποιός εστε ;... 'Από πού ήρθατε ;... Μήπως εστε ο γιατρός ;

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—'Ο γιατρός ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναι. 'Η μαμά εινε άρρωστη και περιμένομε το γιατρό...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ. (σιγά).—Διάβολε !... Πρέπει να κάνω δυο μισροφ γρήγορα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Κύριε !... 'Αν εστε ο γιατρός, σάς παρακαλώ μη την ξυπνήσετε άκομη τη μαμά μου. 'Η καίμενη εινε πολύ άρρωστη ! Πονει πολύ, πάρα πολύ. Τώρα μόλις κοιμήθηκε λιγά...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Καλά, καλά. Δεν θα την ξυπνήσω τη μαμά σου. Μά δε μου λέξ... Ποιός πήγε να φρονάξη το γιατρό ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Πήρε ο μπαμπάς. Μά δεν εστε έσείς ο γιατρός ; Τότε ποιός εστε ; Φοβάμαι !... Μά όχι... Φαίνεται τόσο καλός !... Μοιάζει με τον 'Αι-Γιάννη. 'Η μαμά έχει την εικόνα τον έπίσω από το χειρόβατι της. Γιατί το μπαμπά τον λένε Ζάν. Καταλαβαίνετε ; 'Ο 'Αι-Γιάννης εινε ο καλός άγιος, που φτιάει το μπαμπά.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Που έξερεις, μικρό μου... Μπορεί να είμαι κι' ο 'Αι-Γιάννης.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τότε, σάς παρακαλώ, κάνετε καλά τη μαμά μου...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Για να την κάνω καλά, πρέπει να μου δώσης κάτι πολύ άμωρο.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Έχουμε πολλά άμωρα πράγματα, μά ο μπαμπάς τα πούλησε όλα. Γιατί ο μπαμπάς πίνει πολύ κρασί. Και εινε πάντα ζαλισμένος και δεν μπορεί να δουλέψη. Κι' η μαμά'όλο κλακει και εινε άρρωστη, τόσο άρρωστη !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Λοιπόν, τί θα μου δώσης για να κάνω καλά τη μαμά σου ; Δεν μπορείς να μου φέρης τα κομμάτια της, τώρα που κοιμάται, χωρίς να το καταλάβη ; 'Αν δε μου τα φέρης θάμω εγώ να τα πάρω... Είμαι άγιος και ξέρω πού εινε κρυμμένα όλα τα πράγματα.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Σιγά-σιγά, σάς παρακαλώ... Νά μη ξυπνήση η μαμά. Μη φρονάξετε δυνατά... Κι' ο μπαμπάς δεν ήθεε άκομα. Δεν θα πήγε να φρονάξη το γιατρό, φάνεται. Θα πήγε πάλι να πη...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Λοιπόν, λένε γρήγορα. Που εινε τα κομμάτια της μαμάς σου ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τα κομμάτια της μαμάς μου ; 'Αχ, κύριε 'Αι-Γιάννη, της τ' έχει πάρει όλα ο μπαμπάς. Δεν έχει πειά κανένα κομμάτι η καίμενη η μαμά μου !... Προχτές ο μπαμπάς πήρε κι' αυτή τη βέρα της απ' το χέρι της... Κι' η μαμά'έκλαιγε... Δεν μπορούτε να φανταστίτε πως έκλαιγε... Της εχε κοπεί η αναπνοή... 'Εγώ έπιστα τότε στην άγγελιά της τρωαμένης... 'Ο μπαμπάς θύωσε... 'Ηθελε να με χτυπήσει... Μά η χροστή μου μαμά με προσφύλαξε...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—'Α, τον παληάνθρωπο τον μπαμπά σου !... Δεν άφησε τίποτα για μένα ! Και τώρα, για πές μου... Τι άλλα θώρα πράγματα έχετε ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Η μαμά εινε κάτι θώρα μεταξοτά ύφασματα. Κοκκινα και χρυσά. 'Ησαν κόνκινα με χρυσά νεντήματα. Μά κι' αυτά τα πουλήσαμε. Γιατί δεν είχαμε χρήματα να πάρουμε ούτε φρουά, προχτές...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—'Ωστε έχετε τώρα χρήματα ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Χτές και σήμερα είχαμε γάλα και φρουά. 'Αλλά η μαμά έλεγε ότι άσθιο δε δάχνουμε πειά. Γιατί ο μπαμπάς'έξωδνε τα περισσότερα χρήματα πολύ γρήγορα. Μάς εστε ότι χρωστούσε στον ταβερνάση. Πήρε κι' ένα γιατρώ για τη μαμά πολύ άκριβό, καθώς έλεγε. Μά

η μαμά'έλεγε ότι το γιατρώ δεν ήταν άκριβό.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—'Α, τον παληάνθρωπο !... Τον παληάνθρωπο !...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Και τώρα, τί να σάς δώσω, κύριε 'Αι-Γιάννη ; Θέλετε να σάς δώσω ένα θώρα σταθάκι που μου έχει χαρίσει η μαμά την Προτοχρονιά ; Αυτό εινε το θωραίτερο πράγμα που έχω. Μά όχι, ξεχάσα... 'Εχω κι' ένα περάνω τόπι. Τώρα δεν ξέρω άν το θέλετε αυτό, γιατί εινε λίγο χαλασμένο. Μου φαίνεται ότι θα προτιμήσει το σταθάκι μου. Μόνο, σάς παρακαλώ, να κάνετε καλά τη μητέρα μου. Εινε πολύ καλή και μ' αγαπά πολύ.

'Αχ, δε θέλω να πεθάνη η μητέρα μου... (Κλακει.)

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ. (τά δάκρυα του παιδιού τον κάνουν να γίνη τρυφερός και πονετικός).—Μην κλαίς, χρυσό μου, μην κλαίς... 'Η μαμά σου θα γίνη καλά, και χωρίς να πάρω το σταθάκι σου.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, εστε πολύ καλός ! 'Εγώ, όταν μεγαλώσω, θα σάς δώσω ένα μεγάλο, ένα άληθινό χρυσό σταθί.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ. (σκαλίζοντας τις τσέπες του).—Για να ιδούμε, τί έχω έδω μέσα ; 'Α, εινε άκριτά... Πεγνίχτα, έκατό, έκατόν πενήντα, διακόσια, τριακόσια, τετρακόσια πενήντα πέντε φράγκα άκριβώς. Θα τα δώσω λοιπόν όλα. Μπορώ να τα κερδίσω όλα πολύ εύκολα πάλι. (Δίνει τα χρήματα στο μικρό).

Πάρε τα να τα δώσης της μαμάς σου. Θέλω να γίνη γάλα και βούτυρο κι' άσθιο και μεθαίσιο και πολλές μερές...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, κύριε 'Αι-Γιάννη !... Τώρα πολλά χρήματα !... Πως θα χαρη η καίμενη μου η μαμά !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ. Θά της πής της μαμάς σου ότι της τα στέλνει ο 'Αι-Γιάννης τα χρήματα αυτά και πως δεν θέλω να τα δώση στο μπαμπά σου. Θα πάρете μ' αυτά μόνο τρώφιμα και γιατροιά. 'Αλλοιώς να της πής ότι θα θυμώσει πολύ ο 'Αι-Γιάννης.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ. (παίγοντας το χέρι του Κλέφτη για να το φιλήση).—Ευχαριστώ, ευχαριστώ, καλέ μου 'Αι-Γιάννη !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Καλή νύχτα, χρυσό μου. (Σιγά). Πως θα μπορούσω πειά να κλέψω εγώ μ' αυτό το χέρι, που μου το φίλησε ένα άγγελουδι !... (Φεύγει σιγά-σιγά, με σκυμμένο το κεφάλι, δακρυσμένος).

ΦΙΟΡΙΤΑ

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΟΣ ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΘΕ...

'Ο σοφός γιατρός Μοντεγκάτα σ' ένα έργο του, δίνει τις ακόλουθες συμβουλές για τον τρόπο του ντυσίματος :

—'Αν κερδίξης έκατό δραχμές την ήμερα, ξόδωνε τες όγδόντα για τί συντήρησή σου και τις είκοσι για το ντυσίμό σου.

—'Αν άμπερόνεις πενήντα δραχμές στον καλλωπισμό σου, ξόδωνε τις σαράντα για τα άσπυροσχημα και μόνο τις δέκα για τα έξωτορικά ρούχα σου.

—Καλύτερα να ντύνεσαι μέτρια όλη τη βδομάδα, παρά να παροσιάζεσαι κομψομένομοιο μόνο την Κυριακή.

—Τα καθαρά ρούχα ώφελούν τον άνθρωπο και στην ήγεια και στην άξιοστέπεια.

—Τα ρούχα εινε σαν δεύτερο δέρμα. 'Οφείλεις λοιπόν να φροντίξης κι' αυτά όπως και για το δέρμα σου.

—'Αν εσαι εγγύατος, πρέπει ναχής άλλη ένδυμασία για την εργασία και άλλη για το σπίτι σου.

—Ποίν παραγγείλεις καινούργια ρούχα, να έπισκερτίης το μαγερεπό και να ρωτήσης το στομάχι των παιδιών σου.

—Προτιμήτρω ναχής το φουρέμ σου έκατό μαλωμένα παρά μιὰ ζυλάδα.

—'Αν ντύνεσαι καλύτερα από δυο σου έπιτροπέον το οικονομικά σου, αυτό θα σε όδηγήση στην κακία και στο έγκλημα.

—Εινε άνοσηια να ακολουθήη τη μόδα σαν σκλάβος της, αλλά εινε και τρέλλα να μην την ακολουθήης καθόλου.

—Καλύτερα να φοράς ρούχα άπλά και παλιά παρά ρούχα που φώρεσε προτίτερα άλλος.

—'Η γυναίκα πρέπει να καλλωπισζεται, ο άντρας άπλως να ντύνεται.

—Κάθε μόδα που έμποδίηει το σώμα να κινήται ελεύθερα, εινε έχθρα της ήγειας και της εργασίας.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Η χροστή μου μαμά με προσφύλαξε...

